

Tots hi guanyem

L'altruisme no dura gaire. Ja no recordem el sentimentalisme de l'anunci de la loteria de Nadal, suposo que el fet que no ens hagi tocat res d'important (si recuperem la inversió ja fem prou), no ajuda. Allò de compartir el premi, de desitjar que ens toqui per contribuir en alguna causa, d'evidenciar que més enllà dels capricis que puguem tenir, malauradament els diners són bàsics per la subsistència d'alguns que són molts, ens queda en l'oblit. Com, si no, justifiquem la indignació que sentim pel fet que el primer premi de la Grossa de Cap d'Any no hagi tocat a ningú. Però si tots hi guanyem! Hauríem d'estar contents que el pot més gros del nostre territori hagi anat a parar a les arques del Govern, però en aquesta ocasió, amb una bona finalitat i un bon destí: el departament de Benestar Social i Família, amb la lloable intenció d'invertir-los en la infància i les persones grans o amb discapacitat.

Perquè, doncs, no ens agrada que la Grossa hagi quedat deserta i ara la Grossa ens cau...grossa? És que no ens ho acabem de creure, que aquests fons vagin on han d'anar? És que no sabem passar l'any sense veure les cares radiant de felicitat i els taps que voleien quan se celebra un gran premi? El fet de no tenir un rostre visible a qui poder congratular no hauria de deslluir el fet que no són diners perduts, ans al contrari. Potser fins i tot quedaran més ben repartits, d'aquesta manera, perquè allò que diem de l'avarícia només es fa evident quan el sac és ple, no quan pensem i reinventem el conte de la lletera. A més, hauríem d'estar contents, que, com a mínim, són calers que es queden aquí!

No sé si l'any que ve les vendes disminuiran, en recordar un premi que, "total, no toca", o augmentaran, en pensar que, com més números es venguin, més possibilitats hi ha que vegem algú a la televisió celebrant-ho. Particularment estic contenta dels grans guanyadors invisibles i sé d'alguna assistent social que de ben segur també ho estarà. Ara només falta fer bé la repartició.